

Viro Praenob. Amplissimo. Doctissimoque
CHRISTIANO ERVSIO
S. P. D.
Christinus

Ego vero lubens ac laetus accepi TE bene
reducem factum emeruisse illius rei e difficul-
tate, quo TE descendisse aegre ferebam: cui
rei non est cur de vita et de ingenio nostro tri-
buamus, nisi si patria sit: factum autem
esse istud eorum opera, qui mihi merito magni
fiunt ob virtutem, qui que me vicissim, vt puto,
amant: deinde tenuisse TE saluum ac sospitem
sedemque fortunarum commodam habiturum
hunc altricis ingeniorum Saxoniae umbilicum,
Vitebergam. Quae omnia contigisse doceri
litteris TVIS, sperare futura non item potui.
Hoc vt integrum sit et perpetuum sit ex animo
cupio TIBI fratribus que Germanis, quibus pluri-
mam salutem meis verbis nunciabis. At interea

Subinde TVA causa expostulabam cum amicis, qui ali-
 quid videbantur posse in illa ciuitate, unde redis: TVI
 vt curam haberent amplius. neu paterentur languere
 aut subtrahi TE illis. Nam, si nihil habund, quum sit
 maxime opus in re tali, neque habere in praesens videri
 vllum, neque habituros facile per hominum aetatem,
 qui sic Latine. Fouenda ea, quae sint: aliqua cum eis
 ferenda. Reliqua coram. Gratum est enim, quod
 scribis TE mox Lipsiam futurum. Accessi iussimus
 adolescentem, qui creditam abs TE epistolam habebat,
 aliter moras trahere. Sed ante litteras, quas ad
 Men., reddidisse aiebat. Videbo, quid sit, ubi ille
 ad me commentariorum TVSAVM scripta, quod tamen
 non puto futurum, miserit. Vale. Lipsiae
 d. XXII. Iun. a C. N. CLXCCCLII